

**PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR**

Cabinet secretar general

N O T Ă

**referitoare la neconstituționalitatea dispozițiilor art.8¹ din Legea nr.146/1997
privind taxele judiciare de timbru**

Vă informăm că prin Decizia nr.1202 din 5 octombrie 2010, definitivă și general obligatorie, Curtea Constituțională a constatat neconstituționalitatea prevederilor art.8¹ din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru.

Potrivit prevederilor art.147 alin.(1) din Constituția României, republicată, dispozițiile din legile în vigoare constatate ca fiind neconstituționale își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, dacă, în acest interval, Parlamentul nu pune de acord prevederile neconstituționale cu dispozițiile Constituției.

Menționăm că procedura de reexaminare a legii urmează să fie declanșată de Senat, în calitate de primă Cameră sesizată.

Anexăm, alăturat, Decizia Curții Constituționale nr.1202/2010.

SECRETAR GENERAL

Gheorghe Barbu

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 51339 CP / 25.10.2010

Calea 13 Septembrie nr. 2, Intrarea B1, Sectorul 5, 76112 București 40, România
Telefon: (+40-1) 312 34 84; 335 62 09 Fax: (+40-1) 312 43 59; 335 62 09
Internet : <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosarele nr.8067D/2009 și nr.12D/2010

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURA GENERALĂ
15165 / 25-10-2010
Nr.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
REGISTRATURA GENERALĂ

Nr. 6013

Doamnei ROBERTA ALMA ANASTASE

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
PREȘEDINTE
Nr. 1/1941/PA
10 Luna 10 Zila 25

Dep. Legislativ

*urmare
scrie în H.O.
de propunere
de procedură*

Potrivit art.31 alin.(4) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă comunicăm, alăturat, în copie, Decizia nr.1202 din 5 octombrie 2010, definitivă și general obligatorie, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art.8¹ din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru sunt neconstituționale.

Vă asigurăm de deplina noastră considerație.

PREȘEDINTE

Augustin ZEGREAN

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr.8067D/2009 și nr.12D/2010

DECIZIA Nr.1202
din 5 octombrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.3 lit.c) și j),
art.3¹ alin.(2) -(4) și art.8¹ din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de
timbru**

Augustin Zegrean	- președinte
Aspazia Cojocaru	- judecător
Accinte Gaspar	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Iulia Antoanella Motoc	- judecător
Ion Predescu	- judecător
Puskás Valentin Zoltán	- judecător
Tudorel Toader	- judecător
Benke Károly	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.3 lit.c) și j), art.3¹ alin.(2) -(4) și art.8¹ din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Savel Boaru în Dosarul nr.1653/259/2009 al Judecătoriei Mizil, respectiv, în mod direct, de Avocatul Poporului. Cauza a fost repusă pe rol prin încheierea din data de 16 septembrie 2010, întrucât nu s-a putut obține numărul de voturi necesar pentru luarea unei decizii potrivit art.51 alin.(1) teza a doua din Legea nr.47/1992; cu aceeași ocazie Curtea, în temeiul art.53

alin.(5) din Legea nr.47/1992, a dispus și conexarea Dosarului nr.12D/2010 la Dosarul nr.8067D/2009, care este primul înregistrat.

La apelul nominal, se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.3 lit.c) și j), art.3¹ alin.(2)-(4) din Legea nr.146/1997 este neîntemeiată, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr.948 din 6 iulie 2010, dar și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materia taxării la valoare – cauza *Daniel Ionel Constantin împotriva României*, 2009. Cu privire la excepția care vizează art.8¹ din lege, se apreciază că aceasta este întemeiată. În esență, se arată că taxa judiciară de timbru stabilită potrivit acestei din urmă prevederi legale este excesivă, depășește cu mult valoarea serviciului public prestat, fiind superioară chiar celorlalte cheltuieli efectuate în cursul procesului. În fine, se arată că textul legal criticat este retroactiv, întrucât se aplică și cauzelor succesoriale începute sub legea anterioară, ceea ce contravine principiului *tempus regit actum*. Astfel, se susține că sunt încălcate prevederile art.15 alin.(2), art.21, art.44, art.46 și art.56 alin.(2) din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr.1653/259/2009, **Judecătoria Mizil a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.3 lit.c) și art.3¹ alin.(2) și (3) din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru**, excepție ridicată de Savel Boaru într-o cauză având ca obiect un partaj succesoral. De asemenea, prin

adresa nr.4 din 4 ianuarie 2010, Avocatul Poporului a sesizat Curtea Constituțională, în temeiul art.146 lit.d) teza finală din Constituție și art.11 alin.(1) lit.d) din Legea nr.47/1992, cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.3 lit.c) și j), art.3¹ alin.(2)-(4) și art.8¹ din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru.

În motivarea excepției, se arată că, prin stabilirea unor taxe judiciare de timbru extrem de oneroase, în plină criză economică, este limitat accesul cetățenilor la justiție. Este invocată și hotărârea pronunțată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauza *Weissman și alții împotriva României*, 2006. Totodată, prin valoarea excesivă a taxei judiciare de timbru, se încalcă și dreptul la moștenire.

În motivarea excepției, pe lângă cele mai sus arătate, Avocatul Poporului susține că prevederile legale criticate încalcă accesul liber la justiție, întrucât cetățeanul este pus în situația de a nu mai putea beneficia de serviciile publice oferite de instanțele judecătorești, ceea ce face ca acest drept fundamental, prevăzut de Constituție, să devină unul iluzoriu. Se arată că o atare măsură, apreciată în lumina circumstanțelor unei anumite cauze, inclusiv solvabilitatea reclamantului și faza procedurii în care este impusă restricția respectivă, nu este proporțională cu scopul urmărit. Mai mult, există posibilitatea ca valoarea taxei judiciare de timbru să depășească valoarea emolumentului, ceea ce este contrar dreptului la acces liber la justiție. De asemenea, se mai consideră că un atare quantum nu urmărește un scop legitim, întrucât taxa judiciară de timbru nu se face venit la prestatorul serviciului taxabil – sistemul justiției, ci se face venit la bugetul local al unității administrativ-teritoriale în raza căreia debitorul își are domiciliul sau, după caz, sediul fiscal.

Prin urmare, se constată că statul nu a păstrat „un echilibru just între interesul său de a percepe cheltuieli de judecată, pe de o parte, și interesul reclamanților de a-și expune pretențiile în fața unei instanțe și de a avea posibilitatea valorificării drepturilor lor, pe de altă parte”.

Se arată că stabilirea taxei judiciare de timbru pentru obținerea unei copii legalizate de pe hotărârea judecătorească se face prin raportare la noile dispoziții legale aplicabile în materie și pentru procesele declanșate anterior intrării în vigoare a Legii nr.276/2009, ceea ce încalcă art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Se mai apreciază că un quantum excesiv al taxei judiciare de timbru împiedică apărarea corespunzătoare a dreptului de proprietate în condițiile în care nu există mijloace financiare suficiente pentru a achita taxa de timbru datorată. Totodată, justițiabilul este împiedicat din motive financiare să-și exercite dreptul de acces la instanță. În fine, scutirea sau eșalonarea de la plata taxelor judiciare de timbru nu constituie un remediu eficient pentru limitarea accesului liber la justiție din moment ce această măsură este lăsată la dispoziția instanțelor de judecată.

Totodată, măsura legală criticată încalcă și dreptul la moștenire; se constată că legiuitorul, prin quantumul taxei judiciare de timbru stabilite, și-a încălcat obligația constituțională de a adopta măsuri legislative de natură a asigura exercitarea dreptului constituțional la moștenire.

În final, Avocatul Poporului susține că textul legal criticat nu asigură o așezare justă a sarcinilor fiscale, întrucât nu ține cont de posibilitățile de plată ale contribuabililor.

Judecătoria Mizil apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Se arată că este firesc și legal ca justițiabilii care trag un folos nemijlocit din activitatea de judecată să contribuie la acoperirea cheltuielilor

acesteia. Mai mult, echivalentul taxei judiciare de timbru este inclus în valoarea cheltuielilor de judecată, iar plata acestora va reveni părții care cade în pretenții. Totodată, se arată că, în condițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr.51/2008, părțile au la îndemână posibilitatea de a cere scutiri, reduceri, eșalonări sau amânări pentru plata taxelor judiciare de timbru.

Potrivit prevederilor art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului, în punctul său de vedere solicitat în Dosarul Curții Constituționale nr.8067D/2009, conform art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, consideră că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale. Se apreciază că prin stabilirea unui quantum excesiv al taxei judiciare de timbru pentru obținerea unei copii legalizate de pe hotărârea de expedient, se încalcă dreptul la un proces echitabil al părților interesate, acest drept devenind unul teoretic și iluzoriu. Se arată că o atare măsură, apreciată în lumina circumstanțelor unei anumite cauze, inclusiv solvabilitatea reclamantului și faza procedurii în care este impusă restricția respectivă, nu este proporțională cu scopul urmărit. Mai mult, există posibilitatea ca valoarea taxei judiciare de timbru să depășească valoarea emolumentului, ceea ce este contrar dreptului la acces liber la justiție.

Prin urmare, se constată că statul nu a păstrat „un echilibru just între interesul său de a percepe cheltuieli de judecată, pe de o parte, și interesul reclamantilor de a-și expune pretențiile în fața unei instanțe și de a avea posibilitatea valorificării drepturilor lor, pe de altă parte”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, sesizarea Avocatului Poporului, punctul de vedere al Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art.3 lit.c) și j), art.3¹ alin.(2)-(4) și art.8¹ din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.173 din 29 iulie 1997, astfel cum au fost modificate prin Legea nr.276/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.482 din 13 iulie 2009, și care au următorul cuprins:

- Art.3 lit.c) și j): *„Acțiunile și cererile neevaluabile în bani se taxează astfel:*
[...]

c) cereri pentru:

- stabilirea calității de moștenitor - 50 lei / moștenitor - stabilirea masei succesorale - 3% la valoarea masei succesorale;

- cereri de raport - 3% la valoarea bunurilor a căror raportare se solicită;

- cereri de reducere a liberalităților - 3% la valoarea rezervei care urmează a fi reîntregită prin reducțiunea liberalităților;

- cereri de partaj - 3% la valoarea masei partajabile.

Separat de această taxă, dacă părțile contestă bunurile de împărțit, valoarea acestora sau drepturile ori mărimea drepturilor coproprietarilor în cadrul

cererilor de mai sus, taxa judiciară de timbru se datorează de titularul cererii la valoarea contestată în condițiile art.2 alin.(1) [...].

j) acțiuni posesorii și cereri care au ca obiect servituți - taxa se va calcula în condițiile art. 2 alin. (1), la o valoare stabilită la 20% din valoarea bunului a cărui posesie se solicită sau asupra căruia se solicită constituirea unei servituți”.

- Art.3¹ alin.(2) - (4): „(2) Taxarea cererilor prevăzute la alin.(1) se face la valoarea imobilului declarat de părți. În cazul în care valoarea declarată de părți este inferioară valorii orientative stabilite prin expertiza întocmită de camerele notarilor publici, taxarea cererilor se va face la această din urmă valoare.

(3) Dispozițiile alin.(1) și (2) se aplică în mod corespunzător și la taxarea cererilor în materie de moștenire.

(4) Instanțele de judecată vor solicita la începutul fiecărui an camerelor notarilor publici expertizele privind stabilirea valorilor orientative ale bunurilor imobile din circumscripția teritorială a instanței”.

- Art.8¹: „(1) Cererile pentru eliberarea de către instanțele judecătorești de copii de pe hotărârile judecătorești, cu mențiunea că sunt definitive și irevocabile, prin care se stabilesc calitatea de moștenitor, masa succesorală, cotele și bunurile ce revin fiecărui moștenitor, dacă nu s-a plătit taxa de timbru pentru efectuarea procedurii succesoriale notariale, se taxează potrivit dispozițiilor art.3 lit.c).’

(2) După plata taxelor succesoriale, eliberarea de noi copii de pe hotărârile judecătorești prevăzute la alin. (1) se taxează cu 2 lei”.

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art.21 privind accesul liber la justiție, art.44 privind dreptul de proprietate privată, art.46 privind dreptul de moștenire și art.56 privind contribuțiile financiare. Totodată, se consideră a fi încălcate și prevederile art.6 par.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces

echitabil, art.1 din Protocolul adițional la Convenție privind protecția proprietății. În fine, în susținerea excepției, sunt invocate și considerentele de principiu care au stat la baza hotărârilor pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele *Weissman împotriva României*, 2006, și *Iosif și alții împotriva României*, 2007.

Examinând excepția de neconstituționalitate și dispozițiile legale criticate, prin raportare la prevederile constituționale invocate, Curtea constată următoarele:

I. Prevederile art.3 lit.c) din Legea nr.146/1997 au mai format obiect al controlului de constituționalitate în raport cu critici similare. Astfel, Curtea, prin Decizia nr.504 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.377 din 8 iunie 2010, și Decizia nr.948 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.546 din 4 august 2010, a statuat că „accesul liber la justiție nu interzice stabilirea taxelor de timbru în justiție, fiind justificat ca persoanele care se adresează autorităților judecătorești să contribuie la acoperirea cheltuielilor prilejuite de realizarea actului de justiție. În virtutea dispozițiilor constituționale ale art. 56 alin. (1), potrivit căroră <<Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și prin taxe, la cheltuielile publice>>, plata taxelor și a impozitelor reprezintă o obligație constituțională a cetățenilor. Echivalentul taxelor judiciare de timbru este integrat în valoarea cheltuielilor stabilite de instanța de judecată prin hotărârea pe care o pronunță în cauză, plata acestora revenind părții care cade în pretenții. În același sens este, de altfel, și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în care s-a statuat că o caracteristică a principiului liberului acces la justiție este aceea că nu este un drept absolut (Cauza *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, 1985). Astfel, acest drept, care cere prin însăși natura sa o reglementare din partea

statului, poate fi subiectul unor limitări, atât timp cât nu este atinsă însăși substanța sa.

De asemenea, Curtea a mai reținut că, pentru aceleași considerente, textul de lege criticat nu cuprinde prevederi de natură să aducă atingere principiului potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, consacrat de art. 124 alin. (2) din Legea fundamentală”.

Considerentele reținute de Curte în deciziile menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței acesteia.

II. Curtea, prin Decizia nr.948 din 6 iunie 2010, precitată, tot pentru motivele mai sus arătate, a mai constatat că și dispozițiile art.8¹ din Legea nr.146/1997 sunt constituționale. Cu privire la acest aspect, Curtea urmează să își reconsidere jurisprudența pentru cele ce vor fi mai jos arătate.

1. Curtea, în analiza sa cu privire la încălcarea art.21 din Constituție, va porni de la considerentele de principiu reținute în Decizia nr.458 din 31 martie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.256 din 17 aprilie 2009, potrivit căreia *„procesul civil parcurge două faze: judecata și executarea silită, aceasta din urmă intervenind în cazul hotărârilor susceptibile de a fi puse în executare cu ajutorul forței de constrângere a statului sau a altor titluri executorii, în măsura în care debitorul nu își execută de bunăvoie obligația.*

Caracterul unitar al procesului civil impune respectarea garanțiilor ce caracterizează dreptul la un proces echitabil atât în faza judecătii, cât și a executării silite, cea mai importantă dintre aceste garanții fiind "dreptul la un tribunal" în sensul art. 21 din Constituție și al art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, adică liberul acces la o

instanță independentă și imparțială, stabilită prin lege, și controlul actelor efectuate în ambele faze ale procesului de către instanțele judecătorești”.

În cauza de față, se constată că art.8¹ alin.(1) din Legea nr.146/1997 prevede că cererile pentru eliberarea de către instanțele judecătorești de copii de pe hotărârile judecătorești, cu mențiunea că sunt definitive și irevocabile, prin care se stabilesc calitatea de moștenitor, masa succesorală, cotele și bunurile ce revin fiecărui moștenitor, dacă nu s-a plătit taxa de timbru pentru efectuarea procedurii succesoriale notariale, se taxează potrivit dispozițiilor art.3 lit.c) din Legea nr.146/1997, astfel cum au fost modificate prin Legea nr.276/2009.

Curtea observă că textul legal criticat, prin conținutul său normativ, condiționează eliberarea unor copii de pe hotărârile judecătorești, cu mențiunea că sunt definitive și irevocabile, prin care se stabilesc calitatea de moștenitor, masa succesorală, cotele și bunurile ce revin fiecărui moștenitor, de plata taxelor de timbru prevăzute de art.3 lit.c) din lege, în cazul în care nu s-a plătit anterior taxa de timbru pentru efectuarea procedurii succesoriale notariale, ceea ce echivalează în fapt cu plata unor taxe de timbru noi, altele decât cele notariale, chiar și în situația în care, prin procedura prevăzută de lege la momentul judecării cauzei, astfel de taxe nu era prevăzute de lege.

Astfel, în procedura notarială, moștenitorii erau ținuti de plata unor taxe notariale, precis determinate prin lege, atât pentru stabilirea masei succesoriale, cât și pentru stabilirea cotei fiecăruia, plată care, odată efectuată, conducea nemijlocit la obținerea certificatului de moștenitor, cu toate consecințele juridice ce decurgeau din acest act.

Prin urmare, se constată că parcurgerea procedurii notariale exclude din start parcurgerea procedurii judiciare, iar sub acest aspect textul art.8¹ din lege nici nu poate fi aplicat decât moștenitorilor care, din varii motive, nu au parcurs procedura

notarială. A lega plata unor taxe judiciare de timbru de plata taxelor notariale ar echivala cu obligarea moștenitorilor de a parcurge mai întâi procedura succesorală notarială, ceea ce evident ar fi o sarcina excesivă.

Pe de altă parte, nu poate fi neglijat nici faptul că la apariția Legii nr.276/2009, care instituie o atare obligație, moștenitorii deja au parcurs de mult întreaga procedură judiciară, fără ca legea să le fi impus această taxă și, prin urmare, s-au văzut obligați ca, deși judecarea cererilor să se fi încheiat, la executarea hotărârii să fie obligați retroactiv la plata acestor noi taxe.

Atât jurisprudența Curții Constituționale, cât și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului au recunoscut posibilitatea statului de a impune anumite restricții legitime cu privire la accesul liber la justiție în vederea asigurării unui climat de ordine, indispensabil exercitării în condiții optime a acestui drept constituțional. Însă, în cauza de față, textul legal criticat constituie o opreliște de natură pecuniară menită să îl descurajeze pe justițiabil în formularea unei acțiuni direct în fața unei instanțe judecătorești. Finalitatea unei atari măsuri nu vizează asigurarea unui climat de ordine, ci mai degrabă dorința legiuitorului de a-l obliga pe justițiabil să își rezolve problemele legate de succesiune pe calea necontencioasă notarială și de a-l sancționa dacă nu a urmat această cale. O asemenea justificare a acestei măsuri nu este nici obiectivă sau rațională și nici serioasă.

Astfel, Curtea constată că o procedură esențialmente grațioasă, necontencioasă și facultativă devine, fără o justificare obiectivă sau rațională, una obligatorie în calea introducerii unei acțiuni direct în fața instanțelor judecătorești, încălcându-se, astfel, prevederile art.21 alin.(1)-(3) din Constituție.

Totodată, Curtea reține că textul legal criticat, prin cuantumul ridicat al taxei judiciare de timbru, împiedică executarea hotărârii judecătorești, întrucât:

- în cazul cererilor pentru dezbaterea succesiunii pe cale judiciară introduse înainte de intrarea în vigoare a Legii nr.276/2009 și care nu au urmat și procedura notarială, taxa judiciară de timbru necesară eliberării copiei prevăzute de art.8¹ din Legea nr.146/1997 este disproporționat de mare în raport cu taxa judiciară de timbru plătită pentru derularea întregii proceduri succesoriale judiciare;

- în cazul cererilor pentru dezbaterea succesiunii pe cale judiciară introduse după intrarea în vigoare a Legii nr.276/2009 și care nu au urmat și procedura notarială, partea este nevoită să plătească o taxă judiciară de timbru pentru operațiunea prevăzută de art.8¹ din Legea nr.146/1997 egală ca și cuantum cu cel al taxei judiciare de timbru care a fost plătită pentru dezbaterea succesiunii în condițiile art.3 lit.c) din Legea nr.146/1997.

Din cele de mai sus, rezultă că textul legal criticat impune condiționări nejustificate în calea executării hotărârii judecătorești, fază componentă a procesului civil. Astfel, fiind încălcate în mod direct prevederile constituționale referitoare la dreptul la un proces echitabil, Curtea reține că textul în cauză contravine art.21 alin.(1)-(3) din Constituție.

În consecință, Curtea constată că art.8¹ din Legea nr.276/2009, fiind contrar art.21 alin.(1)-(3) din Constituție, aduce o gravă atingere dreptului la un proces echitabil, afectând ambele faze pe care le parcurge un proces civil, și anume judecata propriu-zisă a cauzei și executarea hotărârii judecătorești obținute.

2. Curtea observă că textul legal criticat încalcă și prevederile art.56 alin.(2) coroborate cu cele ale art.44 și art.46 din Constituție.

Curtea, în jurisprudența sa, spre exemplu Decizia nr.176 din 6 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.400 din 9 iunie 2003, a precizat faptul că, „în conformitate cu principiile generale ale fiscalității, orice taxă instituită pentru persoane fizice sau juridice trebuie să fie urmată de un serviciu sau

o lucrare efectuată în mod direct și imediat de către organe sau instituții publice”. Rezultă că, în condițiile în care ar exista o vădită disproporție între taxa datorată și serviciul public efectiv prestat, taxa nu a fost instituită în considerarea contraprestației datorate de stat, ceea ce ar fi contrar art.56 alin.(2) din Constituție, potrivit căruia „Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale”.

În cauza de față, Curtea constată că taxa judiciară de timbru prevăzută de art.8¹ din Legea nr.276/2009 se datorează pentru „*eliberarea de către instanțele judecătorești de copii de pe hotărârile judecătorești, cu mențiunea că sunt definitive și irevocabile, prin care se stabilesc calitatea de moștenitor, masa succesorală, cotele și bunurile ce revin fiecărui moștenitor*”. Această prestație din partea statului este mai degrabă o operațiune tehnico-materială, fără a implica în sine costuri foarte ridicate. Dovadă în acest sens stă reglementarea legală anterioară adoptării Legii nr.276/2009, și anume art.3 lit.t) din Legea nr.146/1997, în temeiul căreia taxa judiciară de timbru datorată operațiunii tehnico-materiale menționate era egală cu 2 RON.

În consecință, Curtea constată că, prin prisma cuantumului ridicat al taxei, aceasta nu reprezintă o contraprestație în raport cu serviciul public ce urmează a fi prestat, ci dobândește caracterul unei sancțiuni care nu are nici o legătură cu pretinsul serviciu prestat de către stat.

Ca rezultat al nerespectării art.56 alin.(2) din Constituție, Curtea constată că este încălcat dreptul de proprietate privată al celor ce vin la moștenire, precum și dreptul la moștenire al acestora.

Astfel, Curtea constată că, datorită faptului că taxa se plătește cu titlu anticipat, deci înainte de a fi prestat serviciul public și înainte ca moștenitorul să intre în posesia moștenirii, este diminuat în mod direct patrimoniul moștenitorilor.

Prin instituirea unui cuantum atât de ridicat al taxei judiciare de timbru, se realizează un transfer injust de proprietate care operează din patrimoniul moștenitorilor în contul bugetului local al unității administrativ-teritoriale în a cărei rază își are domiciliul sau, după caz, sediul fiscal debitorul, potrivit art.19 din Legea nr.146/1997.

Totodată, Curtea reține încălcarea și a prevederilor art.46 din Constituție, întrucât, deși moștenitorul a obținut o hotărâre judecătorească prin care se consacră dreptul său de a beneficia de cota sa parte din masa succesorală, i se obstrucționează accesul la emolumentul concret al moștenirii prin instituirea unei taxe judiciare de timbru pentru o simplă formalitate juridică. De aceea, Curtea constată că o atare măsură atinge chiar substanța dreptului la moștenire.

3. Pe lângă încălcarea textelor constituționale mai sus amintite și invocate de autorii excepției, Curtea constată că art.8¹ din Legea nr.146/1997 contravine și art.15 alin.(2) din Constituție.

Astfel, din conținutul normativ al acestei prevederi legale rezultă, fără dubiu, că aplicabilitatea sa vizează atât procedurile succesoriale judiciare începute după intrarea în vigoare a Legii nr.276/2009, cât și cele începute înainte de intrarea în vigoare a Legii nr.276/2009. În aceste condiții, acelor moștenitori care nu au urmat procedura necontencioasă notarială din diverse motive li se impune plata unei taxe judiciare de timbru, atunci când vor solicita eliberarea unei copii de pe hotărârea judecătorească, cu mențiunea definitivă și irevocabilă, prin care se stabilește calitatea de moștenitor, masa succesorală, cotele și bunurile ce revin fiecărui moștenitor.

Curtea constată că procedura succesorală notarială nu este una obligatorie și nu condiționează accesul la procedura contencioasă din fața instanțelor judecătorești, ceea ce determină concluzia irefragabilă că este o procedură

grațioasă, necontencioasă și facultativă, aflată la îndemâna părților. De asemenea, Curtea reține că, până la momentul intrării în vigoare a Legii nr.276/2009, parcurgerea sau nu a procedurii succesorale notariale nu condiționa nici faptul datorării taxelor judiciare de timbru în materie succesorală și nici cuantumul sau întinderea acestora. În lipsa unei atari condiționări și având în vedere că textul de lege criticat impune plata unei taxe judiciare de timbru ca urmare a neparcurgerii procedurii succesorale notariale, Curtea constată că, în privința procedurilor succesoare judiciare începute înainte de intrarea în vigoare a Legii nr.276/2009, legiutorul, în mod indubitabil, a schimbat efectele susceptibile a se produce din parcurgerea sau nu a procedurii succesorale notariale existente la momentul introducerii acțiunii succesorale în fața instanțelor judecătorești. Or, Curtea, prin Decizia nr.812 din 9 noiembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.985 din 11 decembrie 2006, sau Decizia nr.830 din 8 iulie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.559 din 24 iulie 2008, a statuat că, „ori de câte ori o lege nouă modifică starea legală anterioară cu privire la anumite raporturi, toate efectele susceptibile a se produce din raportul anterior, dacă s-au realizat înainte de intrarea în vigoare a legii celei noi, nu mai pot fi modificate ca urmare a adoptării noii legi, care trebuie să respecte suveranitatea legii anterioare”.

În consecință, raportat la situația de față, Curtea constată că în cazul cererilor în materie succesorală introduse în fața instanțelor judecătorești înainte de intrarea în vigoare a Legii nr.276/2009, indiferent de parcurgerea sau nu a procedurii succesorale notariale, prevederile art.8¹ din Legea nr.146/1997 nu s-ar putea aplica decât cu încălcarea principiului neretroactivității legii, contrar art.15 alin.(2) din Constituție. Astfel, aceste cereri urmează să fie guvernate, în materia taxelor judiciare de timbru, de cele aplicabile la momentul introducerii lor, pentru că, în

caz contrar, prin schimbarea eficienței juridice a actelor juridice realizate în antecedenta intrării în vigoare a Legii nr.276/2009, ar fi nesocotit principiul constituțional al neretroactivității legii. În aceste condiții, Curtea constată că operațiunea tehnico-materială prevăzută de art.8¹ din Legea nr.276/2009, ca accesoriu al procedurii succesorale judecătorești, este guvernată de legea în vigoare la data introducerii în fața instanțelor judecătorești a cererii de dezbatere a succesiunii.

4. Totodată, Curtea observă că textul legal criticat încalcă și principiul egalității în drepturi, întrucât instituie posibilitatea ca, în situația unei hotărâri judecătorești care a consfințit procedura succesoră anterioară intrării în vigoare a Legii nr.276/2009, un moștenitor, solicitând mai repede o copie legalizată de pe hotărârea judecătorească, să plătească o taxă modică, în timp ce celălalt moștenitor, aflat prin ipoteză în aceeași situație juridică, acționând după intrarea în vigoare a legii menționate, să mai fie nevoit să plătească o taxă judiciară de timbru ce depășește cu mult atât valoarea taxei judiciare de timbru plătită în cursul procesului, cât și valoarea taxei judiciare de timbru plătite de celălalt moștenitor cu aceeași ocazie.

5. În fine, Curtea constată că prevederile art.8¹ alin.(2) din Legea nr.146/1997 sunt lipsite de previzibilitate, întrucât Hotărârea Guvernului nr.1514/2006, care stabilea valoarea taxei judiciare de timbru la nivelul anului 2007, a fost abrogată prin Hotărârea Guvernului nr.956/2009, fără a se stabili vreo altă valoare a taxei judiciare de timbru. Astfel, existența normativă a textului este compromisă, nici justițiabilul și nici instanțele judecătorești neputând avea reprezentarea clară a efectelor pe care trebuie să le producă textul în cauză. În consecință, Curtea constată că art.8¹ alin.(2) din Legea nr.146/1997 contravine prevederilor art.1 alin.(5) din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A. d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu majoritate de voturi în privința art.3 lit.c) din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru și cu unanimitate de voturi în privința art.3 lit.j), art.3¹ alin.(2)-(4) și art.8¹ din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

Decide:

1. Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.8¹ din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată, în mod direct, de Avocatul Poporului, și constată că dispozițiile art.8¹ din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru sunt neconstituționale.

2. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.3 lit.c), precum și ale art.3¹ alin.(2) și (3) din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată de Savel Boaru în Dosarul nr.1653/259/2009 al Judecătoriei Mizil, respectiv, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.3 lit.c) și j), precum și ale art.3¹ alin.(2) - (4) din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru, excepție ridicată, în mod direct, de Avocatul Poporului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE

CURȚII CONSTITUȚIONALE,

Augustin Zegrean

MAGISTRAT-ASISTENT,

Benke Károly

*Se publică împreună cu
10 ci 21 e*

OPINIE SEPARATĂ

referitoare la soluția pronunțată de Curtea Constituțională cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.3 lit.c) din Legea nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru, astfel cum au fost introduse prin Legea nr.276/2009

Argumentele prezentate în opinia separată care a însoțit Decizia Curții Constituționale nr.948 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.546 din 4 august 2010, își păstrează în continuare valabilitatea, astfel încât, în prezenta opinie separată vom încerca să aducem și alte argumente în sprijinul opiniei susținute anterior în sensul că dispozițiile art.3 lit.c) din Legea nr.146/1997 sunt neconstituționale.

În opinia noastră, dispozițiile art.3 lit.c) din Legea nr.146/1997 încalcă prevederile constituționale ale art.21 privind accesul liber la justiție, ale art.44 privind dreptul de proprietate privată și ale art.56 alin.(1) și (2) privind așezarea justă a sarcinilor fiscale, pentru considerentele pe care le vom arăta în continuare, astfel:

1. Curtea s-a pronunțat în repetate rânduri asupra compatibilității art.3 lit.c) din Legea nr.146/1997 cu prevederile art.21 din Constituție în raport cu critici similare, statuând că accesul liber la justiție prevăzut de art.21 din Legea fundamentală nu presupune gratuitatea acestuia (a se vedea, Decizia nr.82 din 25 mai 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.307 din 30 iunie 1999, Decizia nr. 47 din 4 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 131 din 28 februarie 2003, Decizia nr. 343 din 18 septembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 774 din 5 noiembrie 2003, Decizia nr. 423 din 21 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 51 din 14 ianuarie 2005, Decizia nr. 453 din 20 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 943 din 21 octombrie 2005, Decizia nr.494 din 6 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 378 din 19 iunie 2008 și altele).

Numai că, pentru a ajunge la o astfel de soluție, Curtea a avut în vedere caracterul modic al taxelor de timbru prevăzute de lege la acea dată, în speță chiar de art.3 lit.c) din lege, dovadă fiind chiar motivarea unora dintre decizii.

Astfel, prin Decizia nr.183 din 16 noiembrie 1999, Decizia nr.82 din 25 mai 1999, Decizia nr.30 din 23 februarie 1999, Curtea a arătat că, „având în vedere caracterul modic al sumei stabilite ca taxă de timbru pentru exercitarea căii de atac, nu s-ar putea susține că prin cuantumul fixat s-a determinat îngrădirea accesului liber la justiție prevăzut de art.21 din Constituție”.

Iată, așadar, că elementul determinant în luarea acestor decizii a fost tocmai nivelul scăzut al taxelor judiciare de timbru prevăzut de Legea nr.146/1997, așa încât, la momentul actual, un astfel de argument nu mai subzistă.

2. Privită tot prin prisma limitării accesului la justiție, ținem să precizăm că, și în condițiile în care cheltuielile de judecată se stabilesc în sarcina celui căzut în pretenții, dat fiind caracterul anticipativ al taxei, cel ce o plătește este reclamantul care se vede obligat să achite și taxele datorate de ceilalți moștenitori, instanța neputându-i sancționa pentru refuzul de a-și plăti cota parte din taxele ce le incumbă.

Prin urmare, moștenitorul care dorește să intre în posesia cotei sale de moștenire se vede blocat și de poziția subiectivă a celorlalți moștenitori care nu pot fi obligați să plătească anticipat taxa pe care o datorează.

3. Art.3 lit.c) din Legea nr.146/1997 încalcă și art.44 din Constituție.

Este incontestabil faptul că justiția este un serviciu public, iar de esența serviciului public este tocmai gratuitatea.

Firește că nu vom avea pretenția să considerăm că accesul liber la justiție presupune gratuitate, însă, trebuie să acceptăm, sub aspectul proporționalității, că între mărimea taxei de timbru și costul real al serviciului public trebuie să existe un anumit echilibru, chiar dacă legea nu dispune în mod expres acest lucru.

Astfel, în acord și cu doctrina juridică, taxele reprezintă acele sume de bani datorate bugetului public de persoanele fizice sau juridice care solicită și beneficiază de un serviciu public din partea anumitor instituții publice. Acest serviciu nu reprezintă, însă, *de plano*, o contraprestație a sumei de bani plătită.

În doctrină chiar s-a cristalizat ideea potrivit căreia nu trebuie să existe un raport de proporționalitate între quantumul taxei datorate și întinderea serviciului prestat de autoritatea publică, justificarea instituirii taxelor fiind tocmai aceea de a acoperi o parte din cheltuielile efectuate de autoritățile care prestează servicii publice.

Dacă, însă quantumul taxei datorate este disproporționat de mare față de cheltuielile ocazionate de prestarea respectivului serviciu, cum este în cazul de față, când minimul de taxă datorată este de 6% din moștenire (3% pentru stabilirea masei succesoriale și 3% pentru partajul bunurilor), atunci această taxă își pierde caracterul său de contribuție financiară în înțelesul art.56 alin.(1) și (2) din Constituție, cu consecința imposibilității

moștenitorilor de a o achita, devenind, astfel, o piedică în calea accesului liber la justiție și chiar cu consecința diminuării drastice a patrimoniilor moștenitorilor și încălcarea implicită a art.44 din Constituție.

4. Art.3 lit.c) din Legea nr.146/1997 încalcă și art.56 din Constituție.

Prin Decizia nr.176 din 6 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.400 din 9 iunie 2003, invocată și în Decizia nr.1202 din 5 octombrie 2010, la care se atașează prezenta opinie separată, Curtea a statuat că, „în conformitate cu principiile generale ale fiscalității, orice taxă instituită pentru persoane fizice sau juridice trebuie să fie urmată de un serviciu sau o lucrare efectuată în mod direct și imediat de către organe sau instituții publice”, ceea ce a condus la concluzia din prezenta decizie că, „în condițiile în care ar exista o vădită disproporție între taxa datorată și serviciul public efectiv prestat, taxa nu a fost instituită în considerarea contraprestației datorate de stat, ceea ce ar fi contrar art.56 alin.(2) din Constituție, potrivit căruia <<*Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale*>>”.

Numai că această concluzie a Curții a operat doar în ceea ce privește dispozițiile art.8¹ din Legea nr.146/1997, apreciindu-se că eliberarea unor copii de pe hotărârile judecătorești, cu mențiunea că sunt definitive și irevocabile, nu reprezintă în fapt decât simple operațiuni tehnico-materiale care nu implică în sine costuri foarte ridicate.

Raționamentul Curții, corect de această dată, trebuia dus mai departe pentru că, în realitate, dezbaterea succesorală în fața instanței impune aceleași costuri, indiferent de întinderea masei succesoriale și, prin urmare, dacă la un anumit quantum al masei succesoriale s-ar putea justifica o taxă minimă de 6%, la un quantum al masei succesoriale de zeci sau sute de ori mai mare, o asemenea taxă nu se mai justifică.

5. Motivarea din expunerea de motive a legii în sensul că taxele astfel instituite trebuie să descurajeze dezbaterea succesiunilor în fața instanțelor de judecată, nu se susține din mai multe motive, astfel:

a) un prim motiv și poate cel mai important este acela că moștenitorii, nu de puține ori, nu se pot înțelege în fața notarului, mai ales că acesta nu are la îndemână instrumente juridice cu care să îi convingă pe moștenitori să se înțeleagă (procedura fiind esențialmente grațioasă, necontencioasă și facultativă);

b) dacă legiuitorul a ajuns la concluzia că datorită cuantumului scăzut al taxei pentru cererile introduse la instanțele judecătorești (mai mic decât al taxelor notariale) s-a ajuns la o migrațiune a solicitanților de la notariate către instanțe ar fi fost suficient să urce nivelul taxelor pentru cererile introduse în fața instanțelor la nivelul taxelor notariale;

c) tot pentru a descuraja migrația de la notariate către instanțe, legiuitorul avea și posibilitatea egalizării acestor taxe cu taxele datorate pentru acțiuni și cereri evaluabile în bani, cele două tipuri de cereri fiind de altfel apropiate în ce privește procedura de urmat, cu administrare de probe, dezbateri contradictorii etc.

Numai că, legiuitorul a optat pentru instituirea unor taxe în cote procentuale care depășesc cu mult cotele stabilite prin aceeași lege pentru acțiunile și cererile evaluabile în bani.

Astfel, pentru o acțiune în justiție al cărui obiect nu depășește 250.000 lei, taxa este de 6611 lei, ceea ce echivalează cu o cotă de 2.64%, pentru ca orice depășire a sumei de 250.000 lei să fie taxată cu 1%, diferența de taxă fiind evidentă.

În atare situație, se pune întrebarea, retorică, firește, dacă nu există o disproporție vădită între taxa datorată și serviciul efectiv prestat de către

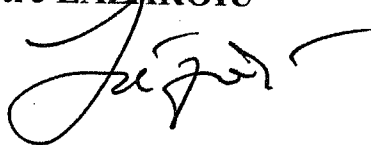
autoritate pentru a fi aplicabil raționamentul Curții exprimat prin Decizia nr.1202 din 5 octombrie 2010.

Răspunsul nu poate fi decât afirmativ; astfel, pentru judecarea unei cereri evaluabilă în bani cuantumul taxei este de cel puțin 6 ori mai mic decât pentru o cerere privind dezbaterea succesorală, așa încât putem raționa că există o vădită disproporție între cuantumul taxei datorate și întinderea serviciului astfel prestat.

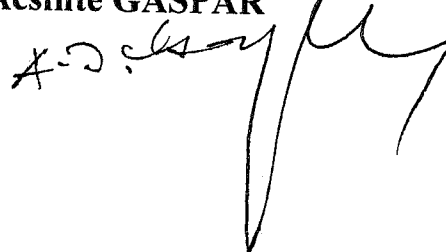
Pentru aceste motive ne menținem punctul de vedere potrivit căruia art.3 lit.c) din Legea nr.146/1997 încalcă prevederile art.21, art.44 și art.56 din Constituție, astfel încât ar fi trebuit declarat neconstituțional.

Judecători,

Petre LĂZĂROIU

Acsinte GASPAR

HOTĂRĂRI ALE CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

HOTĂRĂRE

privind modificarea și completarea Regulamentului Camerei Deputaților

Camera Deputaților adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Regulamentul Camerei Deputaților, aprobat prin Hotărârea Camerei Deputaților nr. 8/1994, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 ianuarie 2006, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La capitolul II, după secțiunea a 5-a se introduce o nouă secțiune, secțiunea a 5¹-a, cu următorul cuprins:

„SECȚIUNEA a 5¹-a

Cazurile de neconstituționalitate și solicitările de reexaminare formulate de către Președintele României”

2. Articolul 134 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 134. — (1) În cazurile de neconstituționalitate constatate potrivit art. 146 lit. a) din Constituția României, republicată, și în situația în care Camera Deputaților a fost prima Cameră sesizată, Biroul permanent, în prima sa ședință care are loc după publicarea deciziei Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I, va sesiza Comisia juridică, de disciplină și imunități și comisia permanentă sesizată în fond cu proiectul de lege sau propunerea legislativă în vederea reexaminării prevederilor declarate neconstituționale. Aceeași procedură se aplică și pentru cazul în care prevederile respective sunt trimise de la Senat, în calitate de primă Cameră sesizată.

(2) Termenul fixat de Biroul permanent pentru întocmirea raportului comun de către comisiile prevăzute la alin. (1) nu va putea fi mai mare de 15 zile. Raportul comisiilor se înscrie cu prioritate în ordinea de zi și se dezbate conform prevederilor art. 99—112. Cu prilejul reexaminării, Camera Deputaților va efectua corelările tehnico-legislative necesare. Raportul comisiilor se adoptă cu majoritatea cerută de caracterul ordinar sau organic al inițiativei legislative supuse reexaminării, după caz, iar după adoptare prevederile reexaminare se trimit Senatului, dacă acesta este Cameră decizională.

(3) Reexaminarea textelor declarate neconstituționale se face mai întâi de prima Cameră sesizată.”

3. Alineatele (3) și (4) ale articolului 134 devin articolul 134¹, care va avea următorul cuprins:

„Art. 134¹. — (1) În cazul sesizării neconstituționalității tratatelor sau altor acorduri internaționale depuse la Parlament pentru ratificare, potrivit art. 146 lit. b) din Constituția României, republicată, procedura parlamentară se întrerupe și se reia după publicarea deciziei Curții Constituționale.

(2) În cazurile de neconstituționalitate constatate potrivit art. 146 lit. b) din Constituția României, republicată, Camera Deputaților nu poate ratifica tratatul sau acordul internațional declarat ca fiind neconstituțional.”

4. Alineatul (5) al articolului 134 devine articolul 134², care va avea următorul cuprins:

„Art. 134². — În cazurile de neconstituționalitate constatate potrivit art. 147 alin. (1) din Constituția României, republicată,

dispozițiile declarate neconstituționale din legi, din regulamente și din ordonanțele aprobate prin lege își încetează efectele juridice la 45 de zile de la publicarea deciziei Curții Constituționale, termen pe durata căruia aceste dispoziții sunt suspendate de drept. În cazul în care Camera Deputaților a fost prima Cameră sesizată, Biroul permanent va sesiza Comisia juridică, de disciplină și imunități și comisia în al cărui domeniu de activitate se încadrează respectivul act normativ în vederea reexaminării textelor și punerii lor în acord cu prevederile Constituției. Textele revizuite se constituie într-o inițiativă legislativă care se distribuie deputaților. După trecerea unui termen de 7 zile, înăuntrul căruia se pot depune amendamente, cele două comisii elaborează, în termen de 5 zile, un raport asupra inițiativei legislative care se supune dezbaterii și adoptării plenului Camerei Deputaților. Inițiativa legislativă se adoptă cu majoritatea cerută de caracterul actului normativ și se trimite Senatului.”

5. La articolul 135, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Cererea Președintelui României privind reexaminarea unei legi este de competența comisiei permanente care a fost sesizată în fond cu proiectul de lege sau cu propunerea legislativă respectivă; aceasta va întocmi un raport cu privire la obiecțiile din cererea de reexaminare, respectiv la adoptarea sau respingerea acesteia. În cazul în care obiecțiile din cererea de reexaminare sunt acceptate, în totalitate sau în parte, comisia va formula, după caz, propuneri referitoare la textele corespunzătoare.”

6. La articolul 135, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (2)¹, cu următorul cuprins:

„(2)¹ Raportul comisiei este distribuit deputaților, care pot depune amendamente cu privire la propunerile formulate de către comisie în termen de 7 zile. Comisia întocmește un raport înlocuitor asupra cererii de reexaminare în termen de 5 zile de la împlinirea termenului pentru depunerea amendamentelor, care cuprinde textele aprobate de către comisie, amendamentele aprobate, precum și pe cele respinse.”

7. La articolul 135, după alineatul (3) se introduc două noi alineate, alineatele (4) și (5), cu următorul cuprins:

„(4) În situația în care Camera Deputaților este sesizată cu cererea de reexaminare prevăzută la alin. (1) în calitate de Cameră decizională și în cazul în care nu se întrunește numărul necesar de voturi adoptării raportului cu privire la acceptarea în totalitate sau în parte a cererii de reexaminare, legea se retrimite Președintelui pentru promulgare în forma adoptată inițial de către Parlamentul României.

(5) În cazul în care comisia a înaintat un raport de respingere a solicitării de reexaminare, iar această propunere nu întrunește numărul de voturi necesar adoptării în ședința de vot final, raportul se restituie comisiei pentru întocmirea unui nou raport.”

Această hotărâre a fost adoptată în ședința Camerei Deputaților din data de 26 mai 2010, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ROBERTA ALMA ANASTASE

București, 26 mai 2010.
Nr. 14.

PL-x nr. 108/2009

Proiect de Lege privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr.146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Nr. înregistrare:

- B.P.I.: 87/11-02-2009

- Camera Deputatilor: **108/16.02.2009**

- Senat: L724/22.12.2008

- Guvern: E332/04.12.2008

Procedura legislativa: cf. Constitutiei revizuita în 2003

Camera decizionala: **Camera Deputatilor**

Tip initiativa: Proiect de Lege
pentru aprobarea O.U.G. nr. 212/2008

Caracter: ordinar

Procedura de urgenta: da

Stadiu: Lege 276/2009
LEGE privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 212/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru

Initiator: Guvern

Consultati:

- Expunerea de motive
- Ordonanța de urgență a Guvernului
- Avizul Consiliului Legislativ
- Ordonanța de urgență a Guvernului

mai multe documente la caseta electronica a deputatului
fisa de la Senat

Derularea procedurii legislative

Data	Actiunea	
11.02.2009	proiectul de lege pentru aprobarea ordonantei de urgenta adoptat de Senat <i>adoptare cu respectarea prevederilor art.76 alin.(2) din Constitutia Romaniei</i> Forma adoptată de Senat	→SE
16.02.2009	înregistrat la Camera pentru dezbatere prezentare în Biroul Permanent al Camerei Deputatilor Adresa Guvernului Adresa Senatului trimis pentru raport la: Comisia juridică, de disciplină și imunități <i>termen depunere amendamente: 02.03.2009</i> <i>termen depunere raport: 12.03.2009</i> trimis pentru aviz la: Comisia pentru buget, finanțe și bănci	→
05.03.2009	primire aviz de la:	

	  Comisia pentru buget, finanțe și bănci	
12.06.2009	primire raport favorabil aprobarii ordonantei de urgenta de la: Comisia juridică, de disciplină și imunități <i>face parte din categoria legilor ordinare</i>	
15.06.2009	înscrie pe ordinea de zi a plenului Camerei Deputatilor	
16.06.2009	dezbateri în plenul Camerei Deputatilor (<i>rămas pentru votul final</i>) <i>consultati <u>stenograma</u> sedintei sau înregistrarea video</i> 	CD
23.06.2009	proiectul de lege pentru aprobarea ordonantei de urgenta adoptat de Camera Deputatilor <i>rezultat vot pentru=230, contra=1, abtineri=4, nu au votat=1 (prezenti=236)</i> <i>consultati <u>stenograma</u> sedintei sau înregistrarea video</i> Forma adoptată de Cameră	
24.06.2009	depunere la Secretarul general pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constitutionalitatii legii Forma pentru promulgare	
26.06.2009	trimitere la Presedintele României pentru promulgare	→PA
06.07.2009	promulgata prin Decret nr. 1157/2009	
07.07.2009	devine Legea nr. 276/2009 Forma promulgată	
